

tak zjevnému sklonu jeho k činům tohoto rázu nelze účinně čeliti pouhou výhrůžkou trestu. K dalším vývodům odvolání se podotýká, že pro otázku, má-li býti výkon trestu podmíněně odložen, jest rozhodnou jen povaha pachatele a souzeného skutku, nikoli i ohled na nevinnou rodinu a následky, jež jí z výkonu trestu nastanou.

Čís. 3535.

Řidič automobilu má, jede-li neznámou mu cestou (v uzavřené osadě) počítati stále s možností, že se ocitne se svým vozidlem na místech, kde nesmí jeti rychleji než 6 km za hodinu (§ 46 min. nař. čís. 81/1910), na př. na křižovatce, nebo že nastane dokonce nutnost, by rychlost jízdy ještě značněji zmírnil, po případě zůstal státi a zarazil motor; musí proto jeti zvlášť opatrně, by zůstal pánem rychlosti svého vozidla.

I jízda nákladním automobilem za okolností zvláště nebezpečných spadá pod ustanovení § 337 tr. zák.

(Rozh. ze dne 21. června 1929, Zm I 171/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 18. prosince 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S právním názorem rozsudku, že obžalovaný měl, jel-li, jak tvrdil, cestou mu neznámou, jeti zvláště opatrně, by zůstal pánem rychlosti svého vozidla a mohl je v případě nutnosti ihned zastaviti, jest souhlasiti; neboť, nehledíc k tomu, že tento názor odpovídá plně § 45 min. nařízení čís. 81/1910, jenž obsahuje základní předpisy o povinnostech řidiče jízdního silostroje vzhledem k bezpečnosti dopravy, musí řidič automobilu, jenž jede v uzavřené osadě cestou mu neznámou, počítati neustále s možností, že se ocitne se svým vozidlem na místech, kde se nesmí podle druhého odstavce § 46 nařízení jezdit rychlostí přes 6 km za hodinu, na příklad na křižovatkách, nebo že nastane dokonce nutnost, by rychlost jízdy ještě značněji zmírnil, po případě zůstal státi a zarazil motor. Podle skutkových zjištění rozsudkových jel však obžalovaný v uzavřené osadě, kde podle toho, co shora uvedeno, nesmí se jezdit větší rychlostí než 15 km za hodinu, rychlostí 15 km značně převyšující, a to dokonce i na křižovatce, na níž nesměl jeti rychleji než 6 km za hodinu, a jel mimo to tak neopatrně, že si křižovatky, na níž došlo k úrazu Bedřicha Ch-a, před touto nehodou vůbec nevšiml.

Namítá-li zmateční stížnost, že čin obžalovaného byl neprávem podřazen pod ustanovení § 337 tr. zák., uplatňuje tím zřejmým poukazem zmatek podle § 281, čís. 10 tr. ř. Zmatek ten shledává v tom, že rozsudek podřadil skutek obžalovanému za vinu kladený i pod ustanovení § 337

tr. zák., ač nákladní automobil váhy 16 q a nosnosti 10 q nepatří k předmětům v § 85 c) tr. zák. uvedeným. Především jest poznamenati, že rozsudek nezjišťuje, že automobil obžalovaného váží 16 q a že jeho nosnost činí 10 q, takže stížnost vychází při provádění hmotněprávního zmatku podle § 281 čís. 10 tr. ř. proti předpisu § 288, odst. 2 čís. 3 tr. ř. ze skutkového předpokladu rozsudkem nezjištěného a není v důsledku toho doličena po zákonu. Ostatně nelze z pouhé skutečnosti, že automobily nelze počítati k předmětům v § 85 c) tr. zák. vypočteným, dovozovati, že nalézací soud podřadil čin obžalovaného mylně pod ustanovení § 337 tr. zák. Napadený rozsudek zmiňuje se sice ve výroku o tom, že se obžalovaný dopustil nedbalosti po rozumu § 335 tr. zák. nejen za okolností zvláště nebezpečných, nýbrž i vzhledem k předmětu v § 85 c) tr. zák. jmenovanému, podřaduje však skutek obžalovaného podle rozhodovacích důvodů pod ustanovení § 337 tr. zák. jen proto, že čin byl spáchán za okolností zvláště nebezpečných. Že tu nešlo o okolnosti zvláště nebezpečné po rozumu § 337 tr. zák., stížnost sama ne-
tvrdí.

Čís. 3536.

§ 134 tr. ř. nařizuje kategoricky a bezvýjimečně, aby k vyšetřování duševního stavu obviněného byli vždy příbráni dva lékaři.

Porušení tohoto předpisu nezakládá sice zmatek čís. 3 § 281 tr. ř., lze je však po případě uplatňovati s hlediska čís. 4 § 281 tr. ř. Možnost, že obhajoba obžalovaného dozná újmy, je na snadě v každém případě, v němž byl vyšetřováním jeho duševního stavu pověřen jediný lékař; onen předpis nečiní rozdíl co do závažnosti skutku mezi jednotlivými případy.

§ 134 tr. ř. nepředpisuje příbrání znalců psychiatrů ke zkoumání duševního stavu obžalovaného.

§ 118 tr. ř. i v doslovu zákona čís. 107/1927 předpokládá pro úchylku z pravidelného příbrání znalců, pro ten který obor u soudu trvale ustanovených, že případ vyžaduje zvláštních odborných znalostí.

(Rozh. ze dne 21. června 1929, Zm I 188/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmatečné stížnosti obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 1. února 1929, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podle § 81 tr. zák. a přestupkem podle § 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc odkázal na soud první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Při prvním hlavním přelíčení dne 2. října 1928 bylo soudem vyhověno obhájcovu návrhu na provedení důkazu nálezem a posudkem soudních